

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.120/2024/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. év október hó 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 32.B.91/2023/59. számú ítéletét Terhelt5 V. rendű, Terhelt6 VI. rendű, Terhelt7 VII. rendű, Terhelt9 IX. rendű, Terhelt10 X. rendű, Terhelt11 XI. rendű és Terhelt12 XII. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja és őket megrovásban részesíti.

Terhelt7 VII. rendű vádlott születési neve helyesen Terhelt7 születési neve.

A másodfokú eljárás során felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. január 17. napján kelt 32.B.91/2023/59. számú ítéletével – a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását követően – bűnösnek mondta ki Terhelt5 V. rendű, Terhelt7 VII. rendű és Terhelt9 IX. rendű vádlottat a Btk. 345.§-ba ütköző bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében; Terhelt6 VI. rendű, Terhelt10 X. rendű és Terhelt12 XII. rendű vádlottat pedig a Btk. 345.§-ba ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért őket 1-1 évre próbára bocsátotta.

[2] Terhelt11 XI. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 342.§ (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntetében. Ezért őt 50 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a pénzbüntetés egynapi tételének összegét 4.000 forintban határozta meg, és rendelkezett

arról, hogy az így kiszabott 200.000 forint pénzbüntetést – meg nem fizetése esetén – napi tételenként kell egy-egy nap szabadságvesztésre átváltoztatni.

[3] Terhelt9 IX. rendű vádlottat kötelezte továbbá a bűnügyi költség viselésére.

[4] Az ítélet kihirdetését követően az ügyész, a VII. r. vádlott és védője, a X. r. vádlott és védője, valamint a XII. r. vádlott és védője három munkanap gondolkodási időt tartott fenn.

[5] Az ügyész három munkanap fenntartását követően fellebbezést jelentett be Terhelt5 V. r., Terhelt6 VI. r., Terhelt7 VII. r., Terhelt9 IX. r., Terhelt10 X. r. és Terhelt12 XII. r. vádlottakkal szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében, Terhelt11 XI. r. vádlott vonatkozásában pedig a pénzbüntetés napi tételszámának növelése végett.

[6] Fellebbezése indokaként hivatkozott arra, hogy az V. r., VI. r., VII. r., IX. r., X. r. és XII. r. vádlottak szemben alkalmazott próbára bocsátás törvénytől enyhe, mert nem tükrözi kellő súllyal a vádlottak által elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyességét. A vádbeli időszakban, a koronavírus járvány első szakaszában a védőoltások csak korlátozott számban álltak rendelkezésre, és a járvánnyal szembeni sikeres védekezés csak a társadalom összefogásával valósulhatott meg, aminek a lényege abban állt, hogy valamennyi állampolgár betartotta a meghozott különleges intézkedéseket a mindennapi életben okozott kényelmetlenségek ellenére is, illetve alávetette magát az oltási rendnek. Azon személyek, akik jogosulatlanul – hamis magánokirat felhasználásával – szereztek soron kívüli oltást, cselekményükkel más, nyilvánvalóan jobban rászoruló személyt kizártak a soron kívüli oltás lehetőségéből. Bár a bűncselekmény tárgyi súlya a büntetési tételkeret alapján valóban csekély, azonban a vádlottak egy olyan különleges időszakban, amikor a társadalmi összefogásra a legnagyobb szükség volt, helyezkedtek szembe a jogszabályokkal, a társadalmi alapértékekkel, így velük szemben kizárólag büntetés kiszabása szolgálhatja a speciális prevenciók célok megvalósulását. A próbára bocsátás súlytalan joghátrány, melynek visszatartó ereje nincs, és a vádlottakat nem sarkallja a korábbi magatartásukkal ellenkező viselkedésre.

[7] A XI. r. vádlott tekintetében utalt arra, hogy cselekménye több mozzanatú volt, a mintát levette, azt megvizsgálta, és a vizsgálatról valótlan tartalmú eredményközlő lapot állított ki, melyet megküldött a egyéb érdekelt7nak. E folyamatos cselekvőségével biztosította, hogy a közhiteles nyilvántartásba valótlan adat kerüljön, és ezzel Terhelt2 jogtalan előnyhöz jusson. Erre tekintettel az ügyészség álláspontja szerint a bűncselekmény ezen elkövetési körülményei alapján a törvényi minimumhoz közeli pénzbüntetés nem alkalmas a büntetési célok megvalósulására.

[8] Terhelt7 VII. r. vádlott és védője a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a VII. r. vádlottal szemben alkalmazott intézkedés súlyos volta miatt annak enyhítése, megrovás alkalmazása érdekében.

[9] A Fellebbviteli Főügyészség a BF.195/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokaira figyelemmel fenntartotta, a VII. r. vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[10] Átiratában kifejtette, hogy a fellebbezések kizárólag a kiszabott büntetés mértékét, illetve az alkalmazott intézkedést sérelmezik, erre tekintettel a másodfokú felülbírálat terjedelme a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján korlátozott.

[11] A vádhatóság szerint a törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem valósított meg. A törvényszék az előkészítő ülés szabályait megtartotta, a terhelteket megfelelően kioktatta és kihallgatta, a vádlottak beismerő nyilatkozata egyértelmű volt, annak önkéntessége iránt észszerű kétely nem mutatkozott, azt az eljárás ügyiratai alátámasztották, ezért az elsőfokú bíróság az V., VI., VII., IX., X., XI. és XII. r. vádlottak bűnösséget beismerő nyilatkozatát törvényesen fogadta el.

[12] Utalt arra, hogy az ítéleti tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, ez alapján a törvényszéknek a vádlottak bűnösségére levont következtetése okszerű, a bűncselekmények minősítése törvényes, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett.

[13] A vádhatóság álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket a törvényszék döntően feltárta. A fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy az V., VI., VII., IX., X. és XII. r. vádlottak cselekménye tárgyi súlyának megítélése során tekintettel kell lenni arra, hogy a koronavírus elleni védőoltásra való jogosultság valótlan igazolása alapján felvett oltás veszélyeztette azt, hogy az oltási tervben felállított rangsorban előbb álló személyek, különösen a járvány elleni védekezésben kiemelkedő szereppel bíró egészségügyi dolgozók hozzájussanak a vakcinához.

[14] Hangsúlyozta továbbá, hogy a XI. r. vádlott cselekménye tárgyi súlyának értékelésekor figyelembe veendő az is, hogy az ő magatartása folytán a II. r. vádlott tesztelése valójában nem történt meg, ezáltal nem vizsgálták azt, hogy ténylegesen fertőzött-e koronavírussal, melynek következtében a II. r. vádlott esetleges fertőzöttsége esetén nem kerülhetett volna sor a szükséges járványügyi intézkedés megtételére.

[15] Kiemelte, hogy az enyhítő körülmények az V., VII. és IX. r. vádlottak esetében kiegészítendőek azzal, hogy megbánták a cselekményüket.

[16] A fellebbviteli főügyészség megítélése szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, túlzott jelentőséget tulajdonított az ügyben felmerülő és valóban túlsúlyban lévő enyhítő körülményeknek, ezáltal az V., VI., VII., IX., X., XI. és XII. rendű vádlottakkal szemben eltúlzottan enyhe szankciót alkalmazott. Az ügyben felmerülő bűnösségi körülmények valós nyomatékára figyelemmel a Btk. 79. §-ában meghatározott speciális és generális prevenciós célok elérése érdekében indítványozta az ítélet megváltoztatását.

[17] A pontosítás körében észrevételezte, hogy Terhelt7 VII. r. vádlott születési neve helyesen: Terhelt7 születési neve.

[18] Mindezek alapján indítványozta a Fővárosi Törvényszék 32.B.91/2023/59. számú ítéletének megváltoztatását akként, hogy az ítéltábla Terhelt7 VII. r. vádlott személyi adatait pontosítsa, Terhelt5 V. r., Terhelt6 VI. r., Terhelt7 VII.r., Terhelt9 IX. r., Terhelt10 X. r. és Terhelt12 XII. r. vádlottakkal szemben a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján pénzbüntetést szabjon ki, Terhelt11 XI. r. vádlott büntetését pedig oly módon súlyosítsa, hogy a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[19] Az V. r. vádlott védője az ügyészségi átiratra tett észrevételében a törvényszék végzésének helybenhagyását indítványozta.

[20] Kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék az enyhítő körülményeket a valós súlyuknak megfelelően értékelte és ítéletének [28] pontjában helyesen állapította meg, hogy Terhelt5 V. r. vádlott vonatkozásában szükségtelen a büntetés kiszabása, elegendő az intézkedés, azaz a próbára bocsátás alkalmazása, amivel mind a generális, mind a speciális prevenció megvalósulását legteljesebb mértékben szolgáló joghátrány került alkalmazására.

[21] Utalt arra, hogy a Fővárosi Törvényszék megalapozottan tekintette enyhítő körülménynek a Covid-19 járványhelyzet okozta társadalmi közeget, amely sokakból egyfajta pánikreakciót váltott ki. Enyhítő körülményként indítványozta értékelni, hogy a cselekményt követő néhány hónapon belül egyre szélesebb kör számára váltak elérhetővé az ingyenes oltások, a hároméves időmúlást, a bűnsegédi alakzatot, valamint, hogy a terhelt szándéka mások egészségének megóvására irányult, és javára értékelhető az is, hogy cselekményét megbánta.

[22] A VII. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában a VII. r. vádlott megrovásban részesítésére tett indítványt. Kifejtette, hogy a VII. r. vádlottal szemben alkalmazott intézkedés eltúlzottan súlyos, az nem illeszkedik a bűncselekmény tárgyi súlyához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez és a további enyhítő körülményekhez.

[23] Utalt arra, hogy Terhelt7 VII. r. vádlott cselekvőssége abban állt, hogy anyagi ellentételezés és bármely személyes haszonszerzésre törekvés nélkül soron kívüli oltáshoz segítette az idős és beteg – tehát kiemelt kockázati csoportba tartozónak tekintendő – Terhelt8t. Kiemelendő az is, hogy a mai napon minimális adminisztráció mellett bárki szabadon és gyorsan megkaphatja ugyanezt az oltást, tehát a VII. r. vádlott cselekménye annak elbírálásakor már nem veszélyes, vagy olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy vele szemben a megrováson kívül más intézkedés, vagy büntetés alkalmazása eltúlzott és szükségtelen. Erre figyelemmel a próbára bocsátás, mint szankció vele szemben eltúlzott, elegendő, hogy a bíróság helytelenítését fejezze ki az elkövető tette miatt.

[24] Az enyhítő körülmények körében hivatkozott a VII. r. vádlott büntetlen előéletére, rendezett életvitelére, hosszabb időn át kitartóan végzett munkájára, megbánására, a jelentős időmúlásra, a cselekmény csekély tárgyi súlyára és annak méltányolható indokára.

[25] Kifogásolta, hogy a belső arányosságot sérti a VII. r. vádlottal szemben alkalmazott intézkedés, figyelemmel arra, hogy az alapcselekmény elkövetőjét, a VIII. r. vádlottat a bíróság csak megrovásban részesítette. Sérlemelte továbbá, hogy a VII. r. vádlott az intézkedés alkalmazása szempontjából az V. r. vádlottal azonos megítélés alá esik.

[26] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt, valamint azon Terhelt6 VI. r., Terhelt10 X. r. és Terhelt12 XI. r. vádlott nem jelent meg, mely a Be. 599.§ (5) bekezdése értelmében a nyilvános ülés megtartásának nem volt akadálya.

[27] A nyilvános ülésen megjelent Terhelt11 XI. r. vádlott a személyi körülményeiről nyilatkozott.

[28] Az V. r. védője a nyilvános ülésen - az írásban tett észrevételével egyezően - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy bár a terheltek bűncselekményt valósítottak meg, de szándékuk más egészségének megóvására irányult. A törvényszék megfelelően értékelte a büntetéskiszabási körülményeket, ez alapján a vádlottal szemben szükségtelen büntetés kiszabása, elegendő intézkedés, próbára bocsátás alkalmazása.

[29] A VI. r. vádlott védője a törvényszék ítéletét megalapozottnak találta, ezért az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[30] A VII. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat maradéktalanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a vádlott cselekménye az elkövetéskor is csak csekély fokban volt veszélyes a társadalomra, ami az elbíráláskor már marginálisra redukálódott. A vádlott cselekménye a megrovás tankönyvi példája volt, és figyelemmel arra is, hogy jogerő esetén a próbaidő hónapokon belül lejárt volna, vele szemben ez lenne igazságos ítélet. Álláspontja szerint az alkalmazott joghátrány nem arányos védenccé és az alapcselekmény tettese között, az sérti a belső arányosságot. Ezért kérte az ítélet megváltoztatását, és a VII. r. vádlott megrovásban részesítését.

[31] A IX. r. vádlott védője felszólalásában szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, annak megváltoztatására nem látott okot. Indokként hivatkozott arra, hogy védenccé a cselekmény előtt és azóta is tisztességes életet él. Az alkalmazott joghátrány visszatartó erejének hiányára hivatkozás csak az ügyészség szubjektív megítélésén alapult.

[32] A X. r. vádlott védője előadta, hogy a vádiratban szereplő mértékes indítványt megalapozottnak ítélte, a büntetés helyett intézkedés alkalmazását nem tartotta indokoltnak. Mivel a vádlott tisztában volt a cselekményével, a célja a büntetőeljárás leggyorsabb befejezése volt, ezzel szemben már majdnem egy év telt el az elsőfokú ítélet óta is. Kiemelte, hogy a Be. alapján nem terjeszthetett elő fellebbezést a büntetés kiszabása érdekében, ezért azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet az ügyészi indítványnak megfelelően változtassa meg, és védenccével szemben szabjon ki pénzbüntetést.

[33] A XI. r. vádlott védője kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet megalapozott, a XII. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés megfelelő és mértéktartó volt, annak súlyosítása nem indokolt, és kismértékű emelése egyébként is értelmezhetetlen. Hivatkozott arra, hogy védenccé életkörülményei elnehezdedtek az elsőfokú ítélet óta, a pénzbüntetés összegét teljesíteni tudja ugyan, de az életében azóta bekövetkezett változásokra tekintettel a büntetés növelése nem indokolt. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[34] A XII. r. vádlott védője felszólalásában kiemelte, hogy az ügyvédekről szóló törvény és a Be. alapján a védő elsődlegesen a terhelt érdekében jár el. A büntetési tétel felső határát

meghaladó időtartamon keresztül, három éve büntetőeljárás alatt álló vádlott és védője az elsőfokú eljárás során a jogerős ítéletben bízott, ugyanis a XII. r. ügyvédjelölt vádlott jogerős döntés esetén felvételt nyerhetett volna az ügyvédi kamarába, ezért nem fellebbezte meg az ítéletet. Bár az elsőfokú bíróság jogszabályszerűen döntött, de büntetés helyett intézkedés alkalmazása nem állt a XII. r. vádlott érdekében, ezért a védő a büntetés kiszabására tett ügyészi indítványban foglaltakat nem ellenezte. Utalt azonban arra, hogy a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezése sem zárja ki azt, hogy a bíróság enyhébb intézkedést szabjon ki, ugyanis jelen ügy lezárható lett volna megrovással, ami a másodfokú eljárásban, az eltelt időre tekintettel még inkább indokolt. Ezért elsődlegesen megrovás alkalmazását indítványozta azért, hogy a vádlottal szembeni eljárás befejeződjön, és felvételt nyerhessen a kamarába. Másodlagosan nem ellenezte azt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet az ügyészi indítványnak megfelelően változtassa meg.

[35] A nyilvános ülésen megjelent Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r., Terhelt9 IX. r. és Terhelt11 XI. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívántak nyilatkozni.

[36] Az ügyészi fellebbezés nem vezetett eredményre, a védelmi fellebbezés alaposnak bizonyult.

[37] A kétirányú perorvoslat folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az iratanyagból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvénynek (Be.) a bűnösséget beismerő vádlottak esetében a tárgyaláshoz való jogról lemondás intézményét.

[38] A törvényszék Terhelt5 V. r., Terhelt6 VI. r., Terhelt7 VII. r., Terhelt9 IX. r., Terhelt10 X. r., Terhelt11 XI. r. és Terhelt12 XII. r. vádlott előkészítő ülésen tett beismerő nyilatkozatára tekintettel helytállóan vette figyelembe a Be. 504. § (1) - (3) bekezdését. Ennek keretében a Be. 504. § (3) bekezdése alapján a 2024. január 17. napján kihirdetett 32.B.91/2023/59-III. számú végzésével törvényesen fogadta el valamennyi érintett vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát.

[39] A korlátozott felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróságnak kizárólag a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabálysértések vizsgálatára volt törvényes lehetősége, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem vétett.

[40] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kizárólag a XI. r. vádlott személyi része vonatkozásában szorul pontosításra. Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a nyilvános ülésen tett nyilatkozatra tekintettel pontosította a XI. r. vádlott személyi körülményeit.

[41] Terhelt11 XI. r. vádlott nyugdíjas, más jövedelemforrással nem rendelkezik.

[42] Az elsőfokú ítélet tényállása a hivatkozott kiegészítésekkel már megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést valamennyi érintett vádlott bűnösségére a Be. 565.§ (1) bekezdése alapján a bűnösséget beismerő nyilatkozatukra és az ügy irataira alapítva, és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

[43] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. A vádhatóság helytállóan mutatott rá, hogy az V. r., VII. r. és IX. r. vádlott esetében további enyhítő körülmény, hogy a cselekményük elkövetését megbánták.

[44] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyítés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[45] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettet vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[46] Erre tekintettel Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte, és tévedett a joghátrány megválasztásakor.

[47] Az ítéltábla - egyetértve a törvényszékkel - nem tartotta szükségesnek az V. r., VI. r., VII. r., IX. r., X. r. és XII. r. vádlottakkal szemben büntetés kiszabását, tekintettel a személyükben rejlő társadalomra veszélyességre, melyet az enyhítő körülmények száma és

nyomatéka bizonyít. A vádlottak magatartása bűncselekményt valósított meg, beismerő vallomásuk és megbánó magatartásuk azt bizonyította, hogy megértették tettük jelentőségét. Az általuk elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége egy évi szabadságvesztéssel fenyegetett, mely kifejezi a bűncselekmény tárgyi súlyát. Az e cselekmény miatt a vádlottakkal szemben indult büntetőeljárás azonban igen elhúzódott, annak négyéves tartama a büntetési tételt többszörösen meghaladta, mely rájuk nézve igen méltánytalan volt. A büntetőügyben eljáró bíróságnak lehetősége van arra, hogy a büntetőeljárás elhúzódásából származó sérelmet orvosolja. Erre figyelemmel velük szemben további próbaidőt megállapító joghátrány alkalmazása már indokolatlan volt.

[48] A XI. r. vádlott magatartása három évi szabadságvesztéssel fenyegetett közokirat-hamisítást valósított meg, azonban kedvező személyi körülményeire tekintettel a másodfokú bíróság esetében sem tartotta indokoltnak büntetés kiszabását.

[49] Valamennyi vádlott esetében kiemelten értékelte az ítéltábla az elbíráláskor fennálló társadalmi helyzetet, azt, hogy ezek az oltások, amelyeknek soron kívüli felvétele volt a vádlottak motivációja, ma már mindenki számára elérhetők. Nem találta megalapozottnak az ítéltábla az ügyészség fellebbezésében írt feltételezését, mely szerint hasonló körülmények között a vádlottak újból szembe helyezkednének a törvénnyel, ezért esetükben súlyosabb joghátrány kiszabása indokolt. Megszűnt ugyanis az a különleges helyzet, amelyre az elsőfokú bíróság is hivatkozott, ami a bűncselekmény elkövetését indukálta. Ennek alapján a vádlottak cselekménye az elbíráláskor már oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása, vagy intézkedés alkalmazása szükségtelen velük szemben.

[50] Erre tekintettel az ítéltábla a Btk. 64.§ (1) bekezdése alapján valamennyi fellebbezéssel érintett vádlottat megrovásban részesítette. Ezen intézkedéssel a Btk. 64.§ (2) bekezdése értelmében a bíróság helytelenítését fejezi ki a jogellenes cselekmény miatt, és felszólítja az elkövetőket, hogy a jövőben tartózkodjanak bűncselekmény elkövetésétől.

[51] Az elsőfokú ítéletben a Be. 451.§ (3) bekezdésében és a Be. 184.§ (2) bekezdésében írtak ellenére tévesen került feltüntetésre a VII. r. vádlott születési neve, ezt a másodfokú bíróság rögzítette.

[52] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[53] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[54] A IX. r. vádlott védelmével felmerült védői díj, mint bűnügyi költség a Be. 613.§ (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja értelmében az állam terhén marad.

Budapest, 2024. év október hó 3. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kováts Katalin s.k.

előadó bíró

Dr. Kertész Andrea

bíró

A Fővárosi Törvényszék 32.B.91/2023/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.120/2024/9. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt5 V. rendű, Terhelt6 VI. rendű, Terhelt7 VII. rendű, Terhelt9 IX. rendű, Terhelt10 X. rendű, Terhelt11 XI. rendű és Terhelt12 XII. rendű vádlott vonatkozásában 2024. év október hó 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év október hó 3. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke